

Sygn. akt V ACa 81/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Piotrowska
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 4 listopada 2020r., sygn. akt I C 1168/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rybniku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

	SSA Irena Piotrowska	
--	----------------------	--

Sygn. akt V ACa 81/21

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. T. kwoty 700 395 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy w (...), VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste o numerach: (...) oraz (...) w wysokości łącznej hipoteki kaucyjnej, ustanowionej na jego rzecz, na tych nieruchomościach w kwocie 1 190 672,18 zł, zasądzenia od pozwanej na jego rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych na podstawie art. 481 § 2 k.p.c. od kwoty należności głównej, tj. 700 395 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Rybniku uwzględnił powództwo w całości oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną.

Pozwana jest właścicielką nieruchomości położonych w S. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgi wieczyste o nr (...) i (...). W dniu 23 kwietnia 2008 r. (...) S.A. w K. i pozwana zawarli umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF. Przedmiotem umowy był kredyt w wysokości 700 395,40 zł indeksowany kursem CHF przeznaczony na pokrycie części ceny nabycia nieruchomości oraz pokrycie części kosztów budowy domu. Kredytobiorczyni zobowiązała się do spłaty kapitału wraz z odsetkami w 360 miesięcznych równych ratach kapitałowo-odsetkowych. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej. Na dzień sporządzenia Umowy oprocentowanie Kredytu wynosiło 5,86% w skali roku, a marża banku wynosiła 3,05%. Kredytobiorczyni oświadczyła, iż jest świadoma ryzyka wynikającego ze zmiennego oprocentowania, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Postanowiono, że na dzień sporządzenia Umowy odsetki karne wynoszą 11,72% i ulegają zmianie w przypadku zmiany indeksu DBCHF. Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia Umowy wynosił 788 819,40 zł, a ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu uzależniona była od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 6,06%. Ostateczna wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uzależniona była od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania. Stosownie do § 3 ust. 1 Umowy zabezpieczeniem kredytu była hipoteka kaucyjna do kwoty stanowiącej 170% kwoty kredytu na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) nr KW: (...). W razie stwierdzenia przez bank, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane, lub w razie zagrożenia terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego Kredytobiorcy, a w szczególności przypadku niespłacenia dwóch rat odsetkowych lub odsetkowo-kapitałowych lub skierowania egzekucji do nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie spłaty kredytu, bank mógł:

- a) wypowiedzieć umowę kredytu w całości lub części,
- b) zażądać dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu bądź przedstawienia

w określonym terminie programu naprawczego i jego realizacji po zatwierdzeniu przez Bank. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu kredytobiorca był obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Kredytobiorczyni złożyła również oświadczenie o wyrażeniu zgody na przeniesienie przez bank wierzycelności z tytułu kredytu oraz innych wierzycelności wynikających z umów stanowiących prawne zabezpieczenie kredytu na towarzystwo funduszy inwestycyjnych prowadzących fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny, działające na podstawie przepisów ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, albo na podmiot emisyjny w rozumieniu art. 92 a ust. 3 ustawy Prawo bankowe oraz oświadczenie o ustanowieniu na rzecz (...)S.A. w K. hipoteki kaucyjnej do kwoty 190 672,18 zł na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) KW nr (...).

W dniu 7 października 2008 r. (...) S.A. w K. i pozwana zawarli aneks nr (...) do umowy kredytu hipotecznego Nr (...) z 23 kwietnia 2008 r. indeksowanego do CHF w którym ustalono, że zabezpieczeniem kredytu jest hipoteka kaucyjna łączna do kwoty stanowiącej 170% kwoty kredytu na nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) nr KW: (...) oraz nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) nr KW: (...). W dniu 4 stycznia 2010 r. doszło do połączenia (...) S. A. w K. z (...) S.A. w W. i powstania (...)S.A. w W.. W dniu 11 maja 2011 r. (...) S.A. w W. i pozwana zawarli aneks nr (...) do umowy kredytu hipotecznego Nr (...) z 23 kwietnia 2008 r. indeksowanego do CHF na mocy którego Kredytobiorczyni przystąpiła do programu MiniSpłata i korzystała jednocześnie z oferty zmiany kursu waluty obcej stosownego do spłaty kredytu hipotecznego, na zasadach opisanych w aneksie.

Pismem z 13 maja 2013 r. („Wypowiedzenie Umowy”) powód w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu wypowiedział Umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia wskazując, że kwota zaległości wynosi 5 339,05 CHF i jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata Bank rozważy możliwość cofnięcia wypowiedzenia. Pozwana odebrała powyższe pismo 20 maja 2013 r.

Pozwana nie uiściła powyższej należności.

W dniu 30 grudnia 2015 r. (...) S.A. w W. zawarł z (...) w W. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z Umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF z 23 kwietnia 2008 r. nr (...).

W dniu 22 lutego 2018 r. zawarto aneks Nr (...) do umowy przelewu wierzytelności nr (...) w przedmiocie zmiany zestawienia wierzytelności hipotecznych.

W dniu 13 grudnia 2018 r. (...) w W. zawarł z powodem (...) umowę sprzedaży/przelewu wierzytelności nr (...) wynikającej z Umowy kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF z 23 kwietnia 2008 r.

Pismem z 25 marca 2019 r. („Wezwanie do zapłaty”) powód zwrócił się do pozwanej o spłatę zadłużenia w wysokości 2 078 244,62 zł w terminie do 8 kwietnia 2019 r. oraz zawiadomił ją o przelewie wierzytelności. Pozwana nie uiściła powyższej należności.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odwołując się do brzmienia z art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2020.1896) podano, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zaznaczono, że do ustawowych wymogów treści należy m.in. określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę.

Podniesiono, że pozwana w związku z zawarciem w dniu 23 kwietnia 2008 r. z (...) S.A. w K. umowy kredytu zobowiązana była do jego spłaty wraz z oprocentowaniem w określonych kwotach i terminach. Wskazano, że pozwana z czasem zaczęła dokonywać spłat nieterminowo w związku z czym umowa, stosownie do jej postanowień, została zasadnie i skutecznie wypowiedziana. W związku z tym kredyt stał się natychmiast wymagalny, a udzielający kredytu uzyskał prawo naliczania odsetek karnych. Podano, że zgodnie z art. 75 prawa bankowego w przypadku, gdy kredytobiorca nie dotrzymuje warunków kredytu, w tym nie spłaca go zgodnie z harmonogramem spłat, bank może umowę kredytu wypowiedzieć.

Zaznaczono, że bank umowę wypowiedział, dając jednocześnie pozwanej możliwość cofnięcia wypowiedzenia, jeśli spłaci zadłużenie. Uznano, że możliwość ta działała na korzyść kredytobiorczyni. Podkreślono że umowa kredytu nie stawiała wymogu bankowi uprzedniego wezwania dłużnika do zapłaty (wdrożenia postępowania upominawczego). Wymóg ten nie wynikał również w chwili składania wypowiedzenia z art. 75c ust. 1 prawa bankowego, gdyż przepis ten wszedł w życie w dniu 27 listopada 2015 r. Wypowiedzenie umowy kredytu uznano za skuteczne i wobec braku zajścia zdarzenia, o którym mowa w jego treści, skutek wypowiedzenia nie ustał, a powstał po upływie trzydziestu dni od doręczenia pozwanej pisma. Tym samym powstała natychmiastowa wymagalność całego kredytu.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia podano, że wierzytelność, którą powód skutecznie nabył (art. 509 § 1 k.c.) była zabezpieczona hipoteką łączną do kwoty 1 190 672,18 zł ustanowioną na nieruchomościach położonych w S. przy ul. (...). Wskazano, że zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2019.2204) w razie przelewu wierzytelności hipotecznej na nabywcę przechodzi także hipoteka, chyba że ustawa stanowi inaczej. Do przelewu wierzytelności hipotecznej niezbędny jest wpis w księdze

wieczyste). Stosownie zaś do art. 77 wyżej wymienionej przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Uznano, że pozwanej nie przysługuje, stosownie do treści art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zarzut przedawnienia. Zaznaczono, że pozwana zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia pominęła, iż odpowiada za spłatę zaciągniętego kredytu nie tylko jako dłużnik osobisty ale i rzeczowy (jako że wierzytelność banku zabezpieczona jest hipoteką ustanowioną na nieruchomościach będących własnością pozwanej).

W ocenie Sądu Okręgowego powód wywiązał się z nałożonego nań obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodził skutki prawne (art. 6 k.c.) wykazując stosownymi dokumentami, że pozwana nie spłaciła należności głównej w wysokości 700 395 zł. Odpowiedzialność pozwanej ograniczono do nieruchomości położonych w S., dla których Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgi wieczyste o nr (...) i (...) na których ustanowiono hipotekę umowną łączną kaucyjną do kwoty 1 190 672,18 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w z. z art. 455 k.c. od dnia wniesienia pozwu tj. 10 grudnia 2019 r.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości pozwaną obciążono kosztami procesu zgodnie z treścią art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości i zarzuciła:

- a) naruszenie przepisu art.6 k.c.,
- b) niezgodność kwoty roszczenia polegająca na tym, że nie odjęto od niej spłacanych rat kredytu,
- c) nieoddalenie pozwu i zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył , co następuje:

Apelacja pozwanej musiała odnieść skutek - choć z innych przyczyn niż w niej wskazane - bowiem Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań prawnych. Z ustaleń tych jednoznacznie wynika, że w dniu 23 kwietnia 2008 r.(...) S.A. w K. i pozwana zawarli umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF. Przedmiotem umowy był kredyt w wysokości 700 395,40 zł indeksowany kursem CHF przeznaczony na pokrycie części ceny nabycia nieruchomości oraz pokrycie części kosztów budowy domu. Sąd pierwszej instancji nie podjął jakichkolwiek czynności celem zbadania ważności i skuteczności tej umowy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że w sprawie kredytu denominowanego w walucie obcej, jaki zaciągnęła pozwana w (...) Bank S.A. w K. , w pierwszej kolejności należało rozważyć skuteczność klauzuli ryzyka walutowego, określającej główny przedmiot umowy, czyli oceny abuzywności klauzuli ryzyka walutowego zawartej w tejże umowie kredytu. W konsekwencji kluczowym zagadnieniem dla rozstrzygnięcia sporu było to, czy bank, proponując pozwanej zawarcie umowy kredytu indeksowanego kursem CHF, dopełnił swoich obowiązków w zakresie takiego sformułowania postanowień określających główny przedmiot umowy, aby konsument był w stanie zrozumieć ekonomiczne konsekwencje zobowiązań, jakie przyjmuje na siebie, akceptując proponowany im przez bank produkt. W każdym z typów kredytu walutowego, w tym także w przypadku kredytu indeksowanego, samo ryzyko kursowe jest elementem współokreślającym główny przedmiot umowy (główne świadczenia stron). Z wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 20 września 2017 r. (O.486/16, Andriuciu); z dnia 20 września 2018 r. (O51/17, OTP Bank), z dnia 14 marca 2019 r. (O118/17, Dunai) i z dnia 3 października 2019 r.(O 260/18, Dziubak) wynika, że nie jest możliwe odrywanie klauzuli ryzyka walutowego, wyrażonej czy to przez indeksację czy też

denominację, od mechanizmu przeliczania waluty krajowej na walutę obcą. Trybunał Sprawiedliwości kwalifikuje konsekwentnie klauzule dotyczące ryzyka wymiany, do których zalicza także sposób ustalania kursu wymiany, jako klauzule określające główny przedmiot umowy kredytu zarówno denominowanego, jak i indeksowanego.

W wyroku C-51/17 (pkt 3 sentencji) Trybunał przedstawił ponadto w odniesieniu do kredytu denominowanego wykładnię art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 co do obowiązków instytucji finansowych z zakresie dostarczenia kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. Trybunał potwierdził, że warunek dotyczący ryzyka kursowego musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był denominowany, ale również oszacować - potencjalnie istotne - konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych. Wymogu przejrzystości warunków umownych wynikającego z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 nie można zawężyć do zrozumiałości tych warunków pod względem formalnym i gramatycznym, lecz przeciwnie, z uwagi na to, że ustanowiony przez dyrektywę 93/13 system ochrony opiera się na założeniu, iż konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca, między innymi ze względu na stopień poinformowania, ów wymóg wyrażenia warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem i w konsekwencji przejrzystości musi podlegać wykładni rozszerzającej (tak wyroki TSUE: z dnia 30 kwietnia 2014 roku, C-26/13, Kasler, pkt 71, 72 i z dnia 9 lipca 2015 roku, C-348/14, Bucura, pkt 52). Kontynuacją tej linii orzeczniczej jest wyrok TSUE z dnia 10 czerwca 2021 roku (w połączonych sprawach C-776/19 do C-782/19, BNP Paribas, pkt 74), w którym wyrażono pogląd, że w ramach umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, narażającej konsumenta na ryzyko kursowe, nie spełnia wymogu przejrzystości przekazywanie temu konsumentowi informacji, nawet licznych, jeżeli opierają się one na założeniu, że równość między walutą rozliczeniową a walutą spłaty pozostanie stabilna - przez cały okres obowiązywania tej umowy. Jest tak w szczególności wówczas, gdy konsument nie został powiadomiony przez przedsiębiorcę o kontekście gospodarczym mogącym wpłynąć na zmiany kursów wymiany walut, tak że konsument nie miał możliwości konkretnego zrozumienia potencjalnie poważnych konsekwencji dla jego sytuacji finansowej, które mogą wynikać z zaciągnięcia kredytu denominowanego w walucie obcej. Także w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się na konieczność szczególnej staranności banku przy stosowaniu w wieloletniej umowie mechanizmu działania kursowego (tak w wyrokach: z dnia 29 października 2019 roku, IV CSK 309/18 i z dnia 27 listopada 2019 roku, II CSK 438/18). Obowiązek ten jest określany jako „ponadstandardowy”, gdyż mający dać konsumentowi pełną orientację odnośnie do istoty transakcji, a jego naruszenie wiąże się z zastosowaniem odpowiedniej sankcji przy rozstrzygnięciu sporu między przedsiębiorcą a konsumentem (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 16 marca 2018 roku, IV CSK 250/17 i z dnia 9 stycznia 2019 roku, I CSK 736/17). Nałożone na pozwaną ryzyko walutowe jest zatem istotnym elementem umowy, wpływającym na ostateczną wysokość świadczeń jej świadczeń jako konsumenta wynikających z umowy kredytu.

Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie przywołanych wyżej zagadnień w ogóle nie uczynił przedmiotem badania. Nie ustalono nawet, czy odebrano od powódki formalne oświadczenie, że jest świadoma zmiany kursu CHF, ani jakiegokolwiek symulacji tych zmian, ani też czy przekazano pozwanej przy zawarciu umowy informacje pozwalające realnie ocenić zakres ryzyka kursowego i jego wpływ na stan zadłużenia i rzeczywisty koszt kredytu. Brak danych, czy pozwana została poinformowana o możliwości negocjacji umowy kredytowej i takowe nie były z nią prowadzone

Nie dokonano także oceny czy przedstawianie przez instytucję finansową, dysponującą profesjonalną wiedzą ekonomiczną, pozwalającą jej analizować dane spływające z rynku i prognozować zachowania kursów walut, konsumentowi zarabiającemu w miejscowej walucie kredytu indeksowanego do CHF jako rozwiązania korzystniejszego z uwagi na formalnie niższe koszty (niższe oprocentowanie franka), a jednocześnie zatajenie przed nim, że wzrost kursu zniweczy te korzyści i narazi na ponoszenie kosztów kredytowania znacznie wyższych od tych, którymi bank kusił konsumenta na etapie zawierania umowy, jest działaniem nielojalnym wobec konsumenta. Nie zbadano także, czy prawa i obowiązki stron umowy zostały określone z uwzględnieniem równowagi kontraktowej (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 k.c. i art. 385¹ k.c.). Przypomnieć wypada, że zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienie ma charakter niedozwolony, jeżeli kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami,

rażąco naruszając jego interesy. W myśl art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 postanowienia mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymaganiami dobrej wiary, powodując znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. W odniesieniu do tej regulacji w motywie 16 dyrektywy 93/13 wyjaśniono, że ocena nieuczciwego charakteru postanowień umowy, zgodnie z wybranymi ogólnymi kryteriami, musi być uzupełniona środkami umożliwiającymi dokonanie ogólnej oceny różnych interesów. Stanowi to wymóg działania w dobrej wierze. Wskazać należy, że przy dokonywaniu oceny działania w dobrej wierze brana jest pod uwagę zwłaszcza siła pozycji przetargowej stron umowy, a w szczególności to, czy konsument był zachęcany do wyrażenia zgody na warunki umowy i czy towary lub usługi były sprzedane lub dostarczone na specjalne zamówienie konsumenta.

Oceniając postanowienie umowne, należy sprawdzić, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby taki warunek w drodze negocjacji indywidualnych. Postanowienie umowne jest ukształtowane w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami wtedy, gdy za jego pomocą przedsiębiorca kształtuje prawa i obowiązki w sposób, który jest wyrazem nielojalności polegającej na nieuwzględnieniu słusznych interesów konsumenta. Rażąco narusza interesy konsumenta postanowienie powodujące znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta.

W razie, stwierdzenia abuzywności klauzuli ryzyka walutowego utrzymanie umowy nie wydaje się możliwe z prawnego punktu widzenia.

Kierując się wskazaniem zawartym w uzasadnieniu uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna – zasada prawna z dnia 7 maja 2021r. sygn. akt III CZP 6/21 Sąd Okręgowy obowiązany będzie wezwać pozwaną do złożenia osobistego oświadczenia, czy mając świadomość o niewiążącym charakterze klauzuli indeksacyjnej zawartej w umowie kredytowej sprzeciwia się temu aby klauzula ta została wyłączona, czy też sprzeciwia się utrzymaniu tej klauzuli. Jednocześnie pouczone powódkę, że konsekwencjami prawnymi jakie może pociągnąć za sobą usunięcie niedozwolonych klauzul indeksacyjnych są roszczenia restytucyjne strony pozwanej wskazując, że strona pozwana może domagać się postawienia pozostałej do spłaty kwoty kredytu w stan natychmiastowej wymagalności oraz wystąpić z roszczeniem o wynagrodzenie za korzystanie z kapitału. Pouczyć także należy pozwaną, że w przypadku gdy upadek umowy naraża konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje możliwe jest zastąpienie niedozwolonej klauzuli normą dyspozytywną albo przepisem „mającym zastosowanie” – gdy strony umowy wyrażą na to zgodę.

Mając to wszystko na uwadze na podstawie art.386 § 4 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy Sąd pierwszej instancji zbada ważność i skuteczności przedmiotowej umowy kredytu po uprzedniej ocenie zawartego w tej umowie postanowienia indeksacyjnego – przy uwzględnieniu poczynionych wyżej rozważań i stanowisk wyrażanych w przytoczonych orzeczeniach sądów krajowych i unijnych oraz zaleceń sądu odwoławczego.

W przypadku stwierdzenia abuzywności klauzuli indeksacyjnej Sąd Okręgowy obowiązany będzie wezwać pozwaną do złożenia osobistego oświadczenia oraz udzieli jej stosownych pouczeń.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108§2k.p.c.

SSA Irena Piotrowska